

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.841 van 19 december 2008
in de zaak RvV XII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 25 september 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 23 juni 2008 waarbij de aanvraag om machtiging in toepassing van artikel 9 bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beiden ter kennis gebracht op 26 augustus 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2008 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van de kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 maart 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

Op 23 juni 2008 wordt door de gemachtigde van de minister de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 augustus 2008. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sedert 2003 in België zou verblijven, geen asiel heeft aangevraagd, volledig geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, inspanningen zou leveren om Nederlands te leren, vormen geen buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen.

Betrokkene werd op 19.01.2005 en 25.01.2007 in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Echter hij koos geen gevolg te geven aan dit bevel. Sedertdien verblijft hij doelbewust in illegaal verblijf. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door de wetten van 15.09.2006 en 27.12.2006.

Het feit dat betrokkene geen asiel heeft aangevraagd is het gevolg van een eigen keuze van betrokkene.

Niets verhindert betrokkene zich te schikken naar de voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied, te weten: de vereiste vragen bij de diplomatieke overheden bevoegd voor het verblijf in te dienen.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. (...)”

Tevens wordt de verzoekende partij op 26 augustus 2008 een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit betreft de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...) De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig art. 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, al. 1, 2° van de wet van 12/12/1980). Niet in het bezit van een geldig visum (...)”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

2.1. De verwerende partij werpt op dat het beroep niet ontvankelijk is wegens een gebrek aan het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij verduidelijkt dat een eventuele schorsing / nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing geenszins maakt dat de verzoekende partij niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven en dat een eventuele

schorsing / nietigverklaring van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen wijzigingen met zich zou meebrengen ten aanzien van haar (illegale) verblijfssituatie. Bijgevolg zou in dat geval een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten betekend moeten worden. De verwerende partij is tevens de mening toegedaan dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet meer is dan een herhaald bevel, nu aan de verzoekende partij reeds verschillende keren een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en deze bevelen definitief en uitvoerbaar zijn geworden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijven van een benadeling of een belang.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een haar op 19 januari 2005 en op 25 januari 2007 ter kennis gebracht bevel om het grondgebied te verlaten. Betreffende bevelen steunen op de miskenning van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, met name omdat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, waarbij de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt verder, wat tevens niet wordt ontkracht door de verzoekende partij, dat de voormelde bevelen van 19 januari 2005 en 25 januari 2007 niet werden aangevochten voor de Raad van State en dienvolgens definitief zijn, zodat deze principieel uitvoerbaar zijn.

De uitvoerbaarheid van voormelde bevelen staat los van het thans bestreden bevel.

Bijgevolg maakt het bestreden bevel een herhaald bevel uit, waarvan de eventuele nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij niet wijzigt en voor haar geen nut oplevert omdat de verwerende partij nog steeds het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten van 19 januari 2005 of van 25 januari 2007 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het ingestelde beroep tegen de tweede bestreden bevel niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang. De door de verwerende partij opgeworpen exceptie wordt bijgetreden.

2.2. De verwerende partij werpt bij wege van exceptie de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op wegens niet op basis van concrete gegevens aantonen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de onmiddellijke uitvoering van de aangevochten administratieve beslissing, ingevolge artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet en wegens het niet ontwikkelen van een ernstig middel.

Vastgesteld wordt dat de verwerende partij in haar nota zelf een middel in de uiteenzetting van de verzoekende partij onderscheidt en erin geslaagd is deze vrij omstandig te beantwoorden. Voor wat betreft de opgeworpen exceptie aangaande het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, bestaat er geen noodzaak om hierover uitspraak te doen. Een onderzoek hiervan en een uitspraak hierover is slechts noodzakelijk indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, te dezen niet het geval is. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, met name de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, omdat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet 'afdoende' is en bijgevolg niet 'pertinent' en 'draagkrachtig' zodat de aangehaalde redenen niet volstaan om de beslissing te schragen. De verzoekende partij is de mening toegedaan dat (de gemachtigde van) de minister dient aan te tonen waarom de elementen die door de verzoekende partij worden aangehaald ter ondersteuning van haar aanvraag, niet in aanmerking kunnen genomen worden en dat (de gemachtigde van) de minister derhalve niet antwoord op alle in het verzoek om machtiging aangehaalde elementen, dat de aangevochten beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen die bovendien voorgedrukt zijn, dat de verzoekende partij in het ongewisse verkeert over de juiste motieven van de bestreden beslissing, dat een loutere opsomming van welke elementen niet in aanmerking worden genomen niet volstaat om de aangevochten beslissing te verantwoorden en dat de verzoekende partij haar banden met België na meer dan drie jaar zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel betekent.

Ter adstructie van het enige middel voert de verzoekende partij aan wat volgt:

"(...)Doordat verzoeker als middel aanvoert de schending van de motiveringsplicht (de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen);

Doordat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen voorschrijft dat de opgelegde motivering in de akte niet alleen de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden doch eveneens dat de motivering "afdoende" dient te zijn;

Doordat onder de term afdoende dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig oftewel dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen;

Terwijl de motivering van de bestreden beslissing hier niet aan voldoet;

Doordat de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingediend op 6 maart 2008, onontvankelijk verklaarde;

Doordat de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid immers oordeelde zonder verdere motivering dat de aangehaalde elementen nl. het feit dat betrokkene sedert 2003 in België zou verblijven, geen asiel heeft aangevraagd, volledig geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, inspanningen zou leveren om Nederlands te leren, geen buitengewone omstandigheden zijn die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen;

Terwijl derhalve in een beslissing omtrent een aanvraag om machtiging tot verblijf, overeenkomstig artikel 9 bis van de vreemdelingenwet, de Minister dient aan te tonen waarom de elementen die door de aanvrager worden aangehaald, ter ondersteuning van zijn aanvraag, niet in aanmerking kunnen genomen worden en de Minister derhalve dient te antwoorden op alle in het verzoek om machtiging aangehaalde elementen, hetgeen in casu niet geschiedde;

Terwijl de aangevochten beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen die bovendien voorgedrukt zijn;

Terwijl verzoeker in het ongewisse verkeert over de juiste motieven van de bestreden beslissing;

Terwijl een loutere opsomming van welke elementen niet in aanmerking worden genomen niet volstaat om de aangevochten beslissing te verantwoorden;

Terwijl de banden van verzoeker met België na meer dan drie jaar zo hecht zijn, dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel betekent:

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen in zich draagt. (...)

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien, zoals de verzoekende partij aanvoert, een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr.172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door de verzoekende partij ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op alle, in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf, aangevoerde elementen en bijkomende stukken uitdrukkelijk is ingegaan.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat, enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9 bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- 1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- 2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare, buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door zijn gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de

aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

- *de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland;*
- *het feit dat betrokkene sedert 2003 in België zou verblijven, geen asiel heeft aangevraagd, volledig geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, inspanningen zou leveren om Nederlands te leren, vormen geen buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen;*
- *betrokkene werd op 19.01.2005 en 25.01.2007 in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Echter hij koos geen gevolg te geven aan dit bevel; sedertdien verblijft hij doelbewust in illegaal verblijf. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden;*
- *de elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door de wetten van 15.09.2006 en 27.12.2006;*
- *het feit dat betrokkene geen asiel heeft aangevraagd is het gevolg van een eigen keuze van betrokkene;*
- *niets verhindert betrokkene zich te schikken naar de voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied, te weten: de vereiste vragen bij de diplomatieke overheden bevoegd voor het verblijf in te dienen;*
- *de aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.*

De Raad stelt vast dat de motieven van de eerste bestreden beslissing bijgevolg op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen. Uit de motieven blijkt waarom de door de verzoekende partij aangehaalde buitengewone omstandigheden niet volstaan om de aanvraag in België in te dienen. De verzoekende partij stelt dat de gemachtigde niet in rechte verantwoordt waarom de door haar aangevoerde buitengewone omstandigheden er geen zijn. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt echter dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij aangehaalde buitengewone omstandigheden. Er dient nogmaals opgemerkt te worden dat de beslissende administratieve overheid niet de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Evenmin dient de gemachtigde in de bestreden beslissing een opsomming te geven van de aangehaalde omstandigheden die zijn weerhouden en deze die zijn afgewezen.

De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon nemen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegeven nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.